

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. B.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 93/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 3. 2016, č. j. MMP/058618/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 téhož zákona pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne 25. 7. 2016, č. j. DSH/6209/16, Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 3. 2016, č. j. MMP/058618/16.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 93/2016 – 36.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další (tj. nad rámec listin obsažených ve spise) dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Magistrát tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru magistrátu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal.

[5] Rovněž námitky týkající se neprokázání zakázaného stání jsou podle krajského soudu nedůvodné. Magistrát opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, jednak o úřední záznam, který obsahuje popis protiprávního jednání řidiče vozidla, uvedení času jeho spáchání a podpis zasahujícího strážníka, jednak o fotodokumentaci. Obsah fotodokumentace přitom logicky a přesvědčivě zapadá do skutečností uvedených v úředních záznamech, a zároveň žalobce se ve svých námitkách omezil toliko na obecná tvrzení, nenavrhnul provedení žádných důkazů k jejich prokázání. Žalobce v tomto případě tak soudu nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování.

[6] V případě žalobce nedošlo ani k zániku odpovědnosti za správní delikt. Správní delikt byl spáchán dne 19. 5. 2015 a magistrát se o něm dozvěděl dne 27. 5. 2015, kdy mu bylo doručeno odevzdání věci Městskou policií Plzeň. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 13. 8. 2015, tj. před uplynutím doby dvou let ode dne, kdy se magistrát o správním deliktu dozvěděl, a současně dříve, než uplynuly čtyři roky od spáchání správního deliktu.

[7] K námitce neústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ústavností předmětné právní úpravy zabýval v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32, a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40. Se závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud zcela ztotožnil. Je pouze a jen na rozhodnutí provozovatele vozidla, komu své vozidlo svěří, a musí být rovněž – zcela v souladu s ústavním pořádkem – připraven nést případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pokud s tou projednání přestupku nebude možné.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v průběhu celého správního řízení tvrdil, že v době, kdy v daném místě parkoval, žádné dopravní značení zakazující stání umístěno nebylo. Též od počátku řízení tvrdil, že tuto skutečnost sdělil strážníkům obecní policie, přitom tito ji odmítli reflektovat. Odkaz krajského soudu na podklady obsažené ve spise přitom nijak nevyvrací tvrzení stěžovatele, totiž že když v místě své vozidlo parkoval, dopravní značení zakazující stání v daném úseku komunikace umístěno nebylo. Krajský soud odkázal na dva důkazy, a to na úřední záznam a pořízené fotografie. Tyto fotografie dokazují, že v době, kdy k vozidlu stěžovatele přišli strážníci obecní policie, stálo vozidlo v působnosti dopravní značky zákazu stání. Nijak však nedokazují, že dopravní značka zákaz stání byla v daném místě umístěna v momentě, kdy bylo vozidlo na tomto místě parkováno. Ani z úředního záznamu se pak jiné skutečnosti nepodávají. Strážníci v něm toliko konstatují, že vozidlo stálo v úseku platnosti dopravní značky zákazu stání, nepodává se z něj však, že by dopravní značka zákazu stání byla při kraji vozovky umístěna též v čase, kdy bylo vozidlo stěžovatele v daném místě parkováno. Tvrdil-li tedy stěžovatel, že v době, kdy své vozidlo na místě parkoval, nebyla dopravní značka zakazující stání umístěna, nelze tuto výtku vyvrátit ani poukazem na úřední záznam, ani na pořízené fotografie, neboť ani jeden z těchto důkazů nedisponuje potřebnou vypovídací potencí ke stavu v čase, kdy stěžovatel své vozidlo parkoval. K tomu, aby byl stěžovatel odpovědný za spáchaný správní delikt, muselo by dojít k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Nebyla-li v době parkování vozidla předmětná dopravní značka vůbec umístěna, nedošlo ani k porušení povinností řidiče, ani k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.

[10] Stran tvrzení krajského soudu, podle kterého stěžovatel nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 66. Stěžovatel tedy k úspěchu ve věci nepotřebuje, aby se jím předestřená verze jevila jako pravděpodobná. Postačí, bude-li tato kvalifikována jako „ne zcela nepravděpodobná možnost“. Není přitom zcela nepravděpodobné, že by v čase, kdy stěžovatel vozidlo parkoval, například probíhala demontáž dopravní značky a její nahrazení novou dopravní značkou, případně že by probíhalo čištění dopravní značky, které probíhá tak, že se značka demontuje, aby byla následně vložena do kádě s chemickým roztokem. Takové varianty skutkového průběhu jistě nejsou nepravděpodobné.

[11] Není ani pravdou, že se skutková verze tvrzená stěžovatelem nemohla stát předmětem dokazování. Je jen na správním orgánu, jaké důkazy provede ke zjištění skutkového stavu. V posuzované věci se přitom přímo nabízelo, aby správní orgán doplnil spis též o záznamy z kamer, kterými je centrum obce Plzeň pokryto, a jejichž cílem je právě pomáhat při objasňování protiprávního jednání. Stěžovatel přitom nezpochybňoval žádný z předložených důkazů, neboť ani jeden z provedených důkazů nijak nevyvracel jím tvrzenou skutkovou verzi. Obviněného v přestupkovém řízení obecně břemeno důkazní nestíhá, když nemá povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Na obviněného se tak přenáší povinnost k prokázání svých tvrzení leda tehdy, zpochybňuje-li některý z provedených důkazů. Taková situace však nenastala. Stěžovatel předestřel vlastní verzi skutkového průběhu a bylo na správním orgánu, aby tuto buď

vyvrátil doplněním dokazování, nebo řízení zastavil. Podstatné přitom je, že skutková verze reality tvrzená stěžovatelem nebyla v rozporu s jinými provedenými důkazy.

[12] Nelze přitom pominout, že stěžovatel tvrdil, že na absenci dopravní značky upozornil již strážníky obecní policie při prvním kontaktu s nimi. Též tvrdil, že mu strážníci neumožnili se písemně vyjádřit k oznamovanému přestupku. Bylo na správním orgánu, pokud skutkové verzi stěžovatele nevěřil, aby případně předvolal přítomné strážníky obecní policie a dotázal se jich, zda je skutečně stěžovatel ihned na místě informoval o tom, že v době, kdy vozidlo parkoval, předmětná dopravní značka na komunikaci umístěna nebyla. Správní orgán tak neučinil; rezignoval tedy na úplné zjištění skutkového stavu a vydal rozhodnutí, které nemá oporu ve spise, neboť spis dostatečně nevyvrací skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelem.

[13] Navíc samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je protiústavní. Stěžovateli je známo, že před Ústavním soudem probíhá řízení pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kde tento soud posuzuje právě otázku ústavní konformity úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Krajský soud měl proto řízení o žalobě přerušit do doby, než Ústavní soud rozhodne. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil do doby rozhodnutí Ústavního soudu, neboť i pro jeho rozhodnutí je vhodné, aby otázka ústavnosti právní úpravy byla vyřešena.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku. Námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu je nedůvodná. Existence dopravní značky je spolehlivě prokázána oznámením přestupku, úředním záznamem a především pořízenou fotodokumentací. Z té vyplývá, že vozidlo stojí v úseku platnosti dopravní značky B 29 (zákaz stání). Předmětná dopravní značka je pevně umístěna na sloupku k tomu určeném, jedná se tedy o trvale umístěnou dopravní značku, nikoliv o značku přenosnou. Je tedy vyloučeno, aby v době parkovaní stěžovatele nebyla na místě dopravní značka osazena. Podle pořízené fotodokumentace v místě neprobíhala žádná údržba dopravního značení, přičemž žalovanému není známo, proč by za účelem údajného omývání měla být dopravní značka ze sloupku sundávána. Stěžovatel nepředestřel hodnověrnou alternativní skutkovou verzi, která by byla schopna výše uvedené závěry vyvrátit. Stěžovatelovo tvrzení bylo zcela obecné, kdy ani neuváděl konkrétní čas, kdy měl na místě zaparkovat. Tvrzení stěžovatele, že strážníci odmítli jeho výhrady zaznamenat, je v rozporu s obsahem oznámení přestupku i úředním záznamem. Tvrdí-li stěžovatel, že mu bylo strážníky bráněno se k věci vyjádřit, pak je s podivem, že takovéto jednání strážníků, stejně jako tvrzení, že v době parkování neměla být na daném místě osazena značka, nenamítal již ve fázi prověřování přestupku, v rámci níž byl vyzýván k podání vysvětlení. V této fázi se naopak k řízení vozidla nehlásil. Stěžovatelova námitka, poprvé zcela obecně uplatněná po 7 měsících od spáchání deliktu, se tak v kontextu provedených důkazů jeví jako zcela nevěrohodná a účelová. Ohledně tvrzené protiústavnosti užité právní úpravy žalovaný odkázal na závěry obsažené

v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 – 31, s nimiž se zcela ztotožňuje. Žalovaný má tedy za to, že kasační námitky stěžovatele jsou nedůvodné, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, když se nezabývaly jeho tvrzením, že v době parkování vozidla nebyla na místě umístěna dopravní značka zakazující stání.

[19] Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že stěžovatel jako provozovatel vozidla nezajistil, aby s jeho vozidlem dne 19. 5. 2015 v době nejméně od 12:34 do 13:51 nebylo neoprávněně zastaveno a stáno v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v ulici Bezručova, v prostoru u domu č. 8, a to v úseku označeném dopravní značkou B 29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování max. 15 min.“ Skutkový stav byl prokazován oznámením o podezření z přestupku od Městské policie Plzeň, úředním záznamem zakročujících policistů, fotodokumentací z místa přestupku zachycující vozidlo registrační značky X a kartou příslušného vozidla z centrálního registru vozidel.

[20] Podle Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo vedle oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úředního záznamu a výpisu z centrálního registru vozidel i fotodokumentace zachycující předmětné vozidlo stojící bezprostředně za dopravní značkou B 29. Z citovaného oznámení, úředního záznamu a fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že vozidlo stěžovatele stálo dne 19. 5. 2015 v 12:34 hod. v obci Plzeň na ulici Bezručova u domu č. 8 v úseku označeném dopravní značkou B 29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování max. 15 min.“ U vozidla se nikdo nezdržoval, proto na něj příslušníci městské policie v 13:10 hod. nasadili technický prostředek zabraňující odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“). V 13:51 hod. požádal stěžovatel telefonicky o sejmutí TPZOV. Po příjezdu hlídky byl stěžovatel požádán o podání vysvětlení. Stěžovatel uvedl, že se vyjadřovat nechce. Přestupek odmítl řešit na místě a požádal o předání ke správnímu řízení. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát výzvou ze dne 1. 6. 2015 adresovanou stěžovateli jakožto provozovateli vozidla jej vyzval k uhrazení částky ve výši 400 Kč, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Tuto částku stěžovatel ve stanovené lhůtě neuhradil. Magistrát následně stěžovatele jako provozovatele vozidla předvolal k podání vysvětlení, a to na den 30. 7. 2015. Dne 29. 7. 2015 stěžovatel prostřednictvím svého zástupce (FLEET Control, s. r. o.) magistrátu sdělil, že se rozhodl odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Protože nebyla zjištěna totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku, magistrát dne 7. 8. 2015 věc odložil podle § 66

odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Po odložení věci magistrát písemností ze dne 13. 8. 2015 oznámil stěžovateli zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V oznámení o pokračování v řízení o správním deliktu ze dne 18. 1. 2016 magistrát stěžovateli oznámil, že dne 8. 2. 2016 od 13:00 hod. bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Dne 8. 2. 2016 bylo ve stěžovatelově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl magistrátem sepsán protokol. Usnesením ze dne 16. 2. 2016 magistrát ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl stěžovatele o možnosti vyjádřit se ve stanovené lhůtě k podkladům pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce se vyjádřil tak, že „*Obviněný uvádí, že dne 19. 5. 2015 řídil vozidlo on sám a rád by se k věci vyjádřil. Obviněný popírá, že by předmětného dne parkoval v působnosti dopravní značky B 29. Žádná dopravní značka upravující parkování se v blízkosti místa, kde parkoval, nenacházela. Obviněný na tuto skutečnost upozornil i hlídku Městské policie Plzeň poté, co požádal o sejmutí TPZOV. Hlídka se mu (dle slov obviněného) „vysmála a odmítla uvést do protokolu, že jsem na absenci značky upozornil“. Obviněný se tedy nedopouštěl přestupku, a nemůže být vinen ze správního deliktu provozovatele vozidla. Na základě výše uvedeného navrhujeme řízení zastavit. V opačném případě trváme na nařízení ústního jednání.*“ Následně magistrát vydal rozhodnutí ve věci, jímž stěžovateli uložil pokutu za správní delikt. V odvolání stěžovatel pak namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání, a dále že v předmětný čas neparkoval v blízkosti dopravní značky B 29, protože se tam taková značka nenacházela.

[21] Z uvedeného vyplývá, že v řízení o správním deliktu se stěžovatel hájil tím, že jako řidič přestupek nespáchal. Skutková podstata podle § 125f zákona o silničním provozu však nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Zprostit odpovědnosti za tento správní delikt se přitom provozovatel vozidla může za okolností předvídaných odstavcem 5 téhož ustanovení. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. V řízení o správním deliktu se tedy již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21).

[22] Rovněž lze poukázat na rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, kde se Nejvyšší správní soud sice „*zčásti ztotožnil s kasačním bodem odmítajícím, že by provozovatel vozidla měl možnost odvrátit svou objektivní odpovědnost výlučně jen prokázáním liberačních důvodů vymezených v písm. a) a b) ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a požadujícím, aby i v řízení o správním deliktu bylo bezpochyby prokázáno, že došlo k protiprávnímu jednání řidiče vozidla*“, výslovně však uzavřel, že „*to neplatí pro požadavek stěžovatele, aby byla zjišťována i neexistence podmínek vylučujících odpovědnost.*“ V zevrubném zdůvodnění tohoto závěru pak mj. uvedl, že „*Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává*

na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměrům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění," (...) V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, (...) Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona", tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (...) například u materiální stránky přestupku, věku a příčetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35)."

[23] Stěžovatel v nyní projednávaném případě nejprve na místě spáchání přestupku dne 19. 5 2015, kdy požádal o odstranění TPZOV, kterým bylo vozidlo zajištěno, požádal o předání věci do správního řízení. Obdobně jako ve shora označených případech na výzvu ze dne 1. 6. 2015 k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v níž byl současně poučen i o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, až do odložení přestupkové věci (7. 8. 2015) žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo, nesdělil. Na výzvu k podání vysvětlení, předcházející odložení přestupkové věci, se nedostavil, neposkytl tak součinnost při zjišťování pachatele přestupku. Nové tvrzení, že vozidlo řídil sám a že jeho jednání jako řidiče nebylo v rozporu s právem, uplatnil až ve vyjádření ze dne 16. 2. 2016. V tu dobu však řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla, v němž by mohla mít stěžovatelova argumentace význam, již bylo ukončeno. Protože v mezidobí již bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nebylo možné znovu zahájit přestupkové řízení podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu.

[24] I když citovaný rozsudek č. j. 3 As 114/2016 - 46 připouští, že vedle prokázání liberačních důvodů, má stěžovatel možnost odvrátit svou odpovědnost též poukazem na to, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu vymezená v ustanoveních § 125f odst. 1 a 2, ve spojení s (v tomto případě relevantním) § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v daném případě dne 19. 5. 2015, a to ani stěžovatel nepopírá, vozidlo parkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo. Stěžovatel až v průběhu řízení o správním deliktu toliko nastolil hypotetickou verzi, že vozidlo mohlo být zaparkováno na daném místě dříve, než zde byla umístěna dopravní značka zákazu stání. Nejvyšší správní soud považuje závěr krajského soudu o účelovosti uvedené argumentace, v kontextu se všemi skutečnostmi zjištěnými správními orgány, za správný. Jestliže stěžovatel až po odložení přestupkového řízení obecně tvrdí, že vozidlo bylo zaparkováno v blíže neurčené době před zjištěním přestupku, tj. zjištění tohoto vozidla na zákazu stání, který zde v té době zakázán nebyl, snaží se tím vyvrátit „zavinění" řidiče

a prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče přestupkem, a to až v řízení o správním deliktu.

[25] Nejvyšší správní soud proto sdílí závěr krajského soudu, že jde o tvrzení účelové. I pro tento případ je výstižný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35 (body 37-39), že si je jistě nejméně zástupce stěžovatele *„vědom, že v tomto řízení již není možno značeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně stěžovatel snaží využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla.*

Stěžovatelovu procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemíní na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na přiléhané odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.

Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“

[26] Dovolává-li se stěžovatel rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 66, a usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, je nutné zdůraznit, že v obou případech předmětem soudního přezkumu byla rozhodnutí o přestupku řidiče vozidla, nikoliv o správním deliktu provozovatele vozidla jako v nyní posuzované věci. V prvním případě obviněný z přestupku v průběhu přestupkového řízení konkrétně zpochybnil zjištěný skutkový stav věci, v druhém případě pak šlo o posouzení otázky, kdo je nositelem povinnosti k prokazování naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty přestupku. Na rozdíl od těchto případů v dané věci stěžovatel sám svým postupem zabránil projednání přestupku v přestupkovém řízení, v němž by byl dán prostor pro uplatnění obrany přestupce v naznačeném směru. Proto je odkaz stěžovatele na citovanou judikaturu nepřípadný.

[27] Rovněž námitka stěžovatele, že krajský soud měl řízení o žalobě přerušit, je nedůvodná. Je nespornou skutečností, že v době podání žaloby bylo vedeno u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 řízení o návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že podání tohoto návrhu nebylo důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: „*Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.*“ Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nebyly splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byl návrh Ústavnímu soudu předložen. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že Ústavní soud předmětný návrh zamítl nálezem ze dne 16. 5. 2018.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu